

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Мама и тата уче неке нове речи

Петак, двадесети септембар

6.00 после подне

Мама и тата су управо провирили у моју собу. Имали су обичај да тако изненада упадну, седну и посматрају ме како радим домаћи.

Никада ме нису остављали самог. Кад год бих подигао поглед, они су били ту. Чак и када бих се у тоалету задржао дуже од два минута, они би довикнули: „Јеси ли добро?“, или: „Надам се да радиш нешто паметно.“

Уморан од родитеља. Ето, од тога сам ја патио све до тренутка када су схватили да су постали превише нападни и да морају да промене свој однос према мени. Сада не улазе, само шиште са врата.

„Па, Луисе, како иде обнављање?“, питао је тата.

Нисам могао да им кажем истину зато што желим да их заштитим од сурове реалности живота. (Теби ћу, драги мој дневниче, то рећи, али касније). Зато сам само нешто нејасно промрмљао: „Ох, прилично добро.“

„Узгред“, рекао је тата, „вечерас нам на вечеру долази мој нови шеф.“

„То је помало изненада“, рекао сам. „Кладим се да се сам позвао.“

Тата се неприметно насмешио. „Тако некако.“

„И кладим се да изгледа као да је мртав већ три дана“, наставио сам, „Баш као што је изгледао и твој стари шеф.“

„Е, ту грешиш“, рекао је тата. Прилично је млад и жели да неформално упозна све своје руководиоце и њихове породице.“ Тата се још једном насмешио. „А вечерас смо ми ти срећници.“

„Биће овде око седам сати“, додала је мама.

„Умрећу од узбуђења“, рекао сам. Онда ми је нешто ужасно пало на памет. „Нећу морати да обучем одело, зар не?“

„Ма, само парна неколико сати“, рекла је мама.

Застењао сам гласно. „Претпостављам да када дође, желите да се поклоним и да побацам латице у знак добродошлице?“

„Не, само буди такав какав си увек“, рекао је тата.

„Стварно?“, почео сам да се церим.

„Па, мање-више“, тата је брзо додао.

6.15 после подне

Моји родитељи су сада изашли па могу да вам кажем шта је то што кријем од њих.

Прошле недеље смо имали важан тест из историје који је свако у нашем разреду морао да уради. На моме тесту, при врху стране, стоји резултат исписан оловком црвеном као крв.

Имао сам четири процента тачних одговора.

Ако то гледамо са ведрије стране, то је боље него три процента, а да не спомињем два. Уз то сам могао да гледам са висине све оне који су добили један проценат.

Само, таквих није било. Ја сам имао најслабији резултат. Ипак, ја сам у овој школи био само две недеље и они су прешли много више градива из историје него што смо прешли ми у мојој старој школи (ако вас баш интересује, у старој школи нисмо ни стигли до осамнаестог века, док су га овде увелико изучавали, мада сам сигуран да вас то не занима).

Било како било, рекли су да могу поново да полажем тест следећег уторка док моји родитељи мисле да ћу га следеће недеље полагати први пут.

У међувремену, од мене се у новој школи очекује да сваки секунд проведем над брдом бележака које су ми дали како бих надокнадио пропуштено градиво. Од самог погледа на те белешке глава почиње да ме боли.

Осим тога, имам и један велики проблем. Патим од једне веома ретке болести. Имам озбиљну алергију на домаће задатке.

Ето, прошле недеље сам несмотрено извадио уџбеник из математике. Истог тренутка сам осетио неко пецкање по лицу. Одмах следећег јутра, на њему се појавио један огроман црвени печат, алергија. Од тада стварно избегавам домаће задатке како бих заштитио своју кожу.

Али, ево добрих вести, сјајних вести... па, знате на шта мислим. Школа мени ништа не значи. Заправо, сада бих могао и да је напустим јер сам коначно савладао азбуку, а уем и да бројим, рецимо, до четири, а то је све што ми је потребно у реалном животу – како бих засмејавао људе.

Чак и сада, док пишем овај дневник, покушавам да смислим нешто смешно што бих вам испричао. Моје мисли су све време заокупљене шалама. То је стварно једино што уем да радим. И то је свакако једини посао којим желим да се бавим. Да будем комичар.

Сигурно се нећу смирити бар док не добијем сопствени те-ве шоу. (Наравно, волео бих да се приказује суботом увече, али отворен сам за разговор о том питању.)

У сваком случају, нећете веровати, прошлог лета се тај мој сан скоро остварио. Скоро да сам се нашао у телевизијском шоу-програму по имену Будуће звезде. Лако сам прошао кроз прве кругове и нашао се у финалу, али ме нису одабрали за снимање. Изгледало је да су се све коцкице склопиле, а онда сам изненада морао да се поздравим са свим тим и све је било изгубљено.

Ипак, мој агент је рекао да сама чињеница да сам стигао тако близу остварења свога циља доказује да више нисам аматер. Не, ја сам сада полупрофесионалац.

О, да. Имам свог агента. Штавише, ја сам њен једини клијент. Она се зове Меди и има исто година колико и ја (али иде у другу школу).

Упознали смо се на драмској секцији. Тада ми је Меди испричала да је, од кад зна за себе, желела да постане славна глумица. Чак је добила и велику улогу – Ненси у Оливеру! Међутим, пре него што је изашла на сцену, почела је да повраћа свуда око себе. Толико да је на крају друга глумица морала да одигра ту улогу.

Она је била свесна тога да ће је њени нерви спречити у томе да догура далеко као глумица. Зато је сву своју енергију усмерила на проналажење нових талената.

И пронашла је мене.

Она верује да ће невероватне ствари ускоро почети да ми се догађају.

А верујем и ја.

Волео бих само да то буде што пре... Ево је мама, вришти да обучем одело.

Враћам ти се поново касније.

9.30 увече

И ево мене са осмехом прилепљеним за лице и утегнут у одело као да сам пуњена ћурка. Елиот, мој млађи брат, такође је био у оделу. Наравно, и тата је имао на себи одело, а мама је чак ставила и своје скупе бисере.

Онда су, потпуно опуштено, у нашу кућу ушетали татин шеф и његова лепушкаста жена Марија. Био је то момак са мало проређеном косом у изношеној кожној јакни, припијеним фармерицама и страва добрим патикама – у одећи која нимало одговара овој вечери.

Мора да је татином шефу било страховито непријатно, али се то уопште није примећивало по начину на који је ушетао у кућу и пришао прво Елиоту па онда мени рекавши: „Ћао момци, ја сам Руп.” При том смо се, уместо руковања, поздравили песницом о песницу. Да је било ко други од одраслих ово урадио, изгледао би незграпно, али не и Руп – можда зато што се шепурио по нашој кући као да је рок звезда.

Е па тата има једну малу бараку илити шупу у дну баште коју је претворио у канцеларију па сам очекивао да ће се он и Руп повући тамо да мало разговарају о послу. Уместо тога, Руп се није одвајао од Елиота и мене говорећи тати: „Млади људи су наша будућност и зато морамо да се држимо њих. Они су ти који су страховито важни.”

Онда је Руп засуо мене „страховито важног” питањима. Када је питао који су ми омиљени предмети у школи, одговорио сам: „Ломљење оловака карате захватом и нервирање наставника.” Руп се толико смејао да је скоро пао са столице. После тога ми се још више допадао.

„Ти си баш забаван момак”, рекао је показујући на мене са одобравањем. Онда се окренуо тати: „А ви сте у овој компанији преко двадесет година.”

„Тако је”, рекао је тата помало стидљиво. У међувремену је олабавио кравату и заврнуо рукаве на кошуљи како се Руп не би осећао неприкладно одевеним. Ово је било врло пристојно са татине стране. „Наравно, почео сам са дна лествице.”

„И непрестано добија унапређење”, рекао сам ја, не пропустивши прилику да га мало исхвалим. „Зато смо морали да се преселимо овде.”

„Није лако”, рекла је мама окрећући се Рупу, „када вас као падобраном спусте у неку нову компанију пре само неколико месеци...”

„Због тога се ја ослањам на људе као што је ваш супруг”, прекинуо ју је Руп. „На човека са огромним искуством.”

„То лепо звучи”, рекао је тата, „сем ако то није само културан начин да ми се каже да сам стар.” Онда су се он и Руп слатко насмејали овоме.

Затим се Руп обрати тати: „Нас двојица ћемо заједно поставити ову компанију на ноге. Имамо много људи који веома дуго раде, али само отаљавају посао. Хајде да их све продрмамо.” Рекавши то, исцери се. „Па, јесте ли спремни за једну добру вожњу на тобогану?”

Тата је одговорио да свакако јесте. Допало ми се то како је Руп учинио да чак и посао буде узбудљив.

Након што су Руп и Марија отишли у своју „колибицу” (како ју је назвао Руп), ја рекох тати: „Изгледа да Рупу нимало није сметало што је заборавио да обуче одело.”

„Зашто би му сметало?“, рекао је тата, не без горчине у гласу. Претпостављам да је то значило да Руп, пошто је шеф, може да обуче шта год жели.

„Руп је ужасно млад, зар не?“, рекао сам. „Колико има година?“

„Двадесет девет“, рекао је тата. Никада га нисам чуо да тако брзо говори.

„Рекао бих да је он најбољи шеф кога си икад имао, зар не?“

Тата је само нешто промрмљао и није изгледао ни близу тако срећан као док је Руп био ту. Да бих га орасположио, рекао сам: „Хеј, тата, сутра је твој рођендан.“

Међутим, тату ова вест није нимало орасположила.

Субота, двадесет први септембар

4.30 после подне

Татин рођендан. Поклонио сам му кутију бисквита и фудбал, који, када га шутнете, свира. Знам, претерао сам и размазио сам га.

Дан му је био прилично леп до пре неких двадесет минута. Тада се сетио ко ће се ускоро појавити на чају: моји бака и дека – његови родитељи.

Моја нана говори четири језика и никада није рекла ништа весело ни на једном од њих. Дека је мало мање туробан од ње, али обоје нису ни близу модерном начину живота – он и нана то једноставно не воле. Да могу, модеран живот би трампили за потпуно друго

доба. При том, никад се не устручавају да изгрде Елиота и мене.

„Ако ми нана још једном каже да склоним лактове са стола”, јави се Елиот, „или ме пита да ли сам данас опрао руке, рећи ћу јој да гледа своја посла. Ја њу не питам да ли је она опрала своје руке.”

„Нећеш проговорити ни реч”, рекла је мама строго. „Потрудићеш се да разумеш њихов поглед на свет и... уосталом, не долазе тако често.”

„Управо су стигли”, тата се огласио без неког претераног узбуђења.

7.25 после подне

„Па, Луисе”, упитала је нана док је њен парфем, који ме је увек подсећао на спреј за мушице, допирао до мене као отровни гас, „јеси ли се већ навикао на нову школу?”

„Ох, јесам. Добро сам се снашао”, нејасно сам промрљао, желећи да променим тему.

Међутим, нана није одустајала. „Како се слажеш са наставницима?”, питала је.

„Супер се слажем са њима”, рекао сам. „Познат сам као љубимац наставника. Држе ме у кавезу, у дну учионице.” Мислио сам да је ово веома смешно, али нана је само збуњено гледала. „Стављају те у кавез...”, почела је. „Не разумем шта ми то причаш.”

„То је шала”, рекао је дека, који је изгледао као пас трагач који је управо чуо страховито лошу вест.

„Деда, добро си приметио”, рекао сам. „Ево још једне шале за тебе. Шта је полицајац рекао свом стомаку? Налазиш се испод прслука. Капираш?”

Деда се насмејао шкрипавим, зарђалим гласом. Позвао је Елиота и мене да му приђемо. Онда нам је обојици дао по шушкаву новчаницу од десет фунти. Заиста није шкрт, то могу да кажем.

„Хеј, деда, то одузима дах”, узвикнуо је Елиот.

Деда се одмах тргнуо. „Ти девалвираш енглески језик када тако насумице користиш речи као што је одузимати дах. Величанствен поглед може да одузме дах или...”

Деда би овако могао да гунђа сто година, па је била права срећа што га је нана прекинула тако што је рекла: „Нећете веровати шта сам данас пронашла.” Очекивао сам да каже да је пронашла златне новчиће или неку наслеђену ствар која би нас учинила милијардерима. Уместо тога, пружила је тати једну фотографију.

Када ју је тата погледао, поскочио је на столицу као да је управо доживео електрични шок. Онда је рекао меким гласом: „Видео сам духа.”

„Имаш слику са духом?”, упитао је Елиот живахно.

„Па, на неки начин”, рекао је тата бацајући и даље поглед на фотографију. „Ово сам ја пре много година. Где ли си је само пронашла?”

„Ох, срећивала сам неке ормане”, рекла је нана, „и тако сам је пронашла.” Тата је слику дао мами, која је

гледала у њу широко се осмехујући, а онда ју је пружи-
вила мени.

У првом тренутку сам помислио да је то слика не-
ких јако широких, масивних панталона. Онда сам
схватио да су оне на некоме... заправо, на тати.

Коса му је била веома дуга (и сувише дуга) и на
себи је имао претерано китњасту кошуљу и сомотску
јакну. На глави је имао и мараму и сребрну алку у
једном уву.

„Тада ниси био у Денди бунтовницима?“, питала је
мама.

„Шта је то, за име света?“, почео сам да се церим.

„Мој бенд“, рекао је тата. „Не, ова фотографија је
снимљена мало раније.“

„Колико си тада имао година?“, поново је питала
мама.

„Не могу тачно да се сетим“, почео је тата.

„Ја могу“, ускочила је нана. „Било је то на твој пет-
наести рођендан. Значи тачно пре тридесет година...“

„Океј, океј“, прекинуо ју је тата, „мислим да је било
доста.“

Међутим, било је касно. Елиот је сумануто рачунао
у својој глави, а ја сам ионако већ знао колико тата
има година. Онда смо обојица узвикнули у исти глас:
„Имаш четрдесет пет година.“

Затим сам додао: „Да, тата, управо си напунио че-
трдесет пет – сада си и званично стар.“

„Добро, добро, не провоцирај“, тата је тихо рекао.

„У сваком случају, четрдесет пет су сада нове тридесете”, рекла је мама ведро.

„Ко то каже?”, нана је хтела да зна.

„Сви који имају четрдесет пет година”, дека се пригушено насмејао и окренуо према мени. „Пре тридесет година сам се жалио на његову музику. Претпостављам да он то исто сада ради теби.”

„Е, ту грешиш”, тата је скоро викнуо. „Баш сам пре неки дан гледао нешто на Ем-Ти-Вију, нешто у реп фазону, зар не, Луисе?”

„Зар јеси?”

„Јесам. Хајде, Луисе, подржи ме у овоме”, рекао је тата.

„Океј, можда си гледао неких двадесетак секунди”, признао сам.

„Па добро, имао сам друга посла, али кад је кренуло, био сам у буги ритму.”

„Буги ритам”, поновио сам татине речи, грохотом се смејући. „Тако нико не каже.”

Деда се нагнуо напред док му је на лицу титрао задиркујући осмех. „Синко, суочи се са тим да си ти данас исто толико далеко од тинејџера колико сам и ја. Па, то се свакоме од нас дешава. На крају сви завршимо као остарели чудаци.” Онда је додао: „Имаш чак и стомачић какав сам ја имао у твојим годинама.”

Тата се моментално окренуо ка мами. „Немам, зар не?”

„Можда, малецки”, рекла је мама.

Никада нисам видео тату да изгледа тако ужаснуто.

Недеља, двадесет други септембар

8.05 пре подне

Јутрос ме је пробудило татино шиштање тик уз моје уво. „Луисе, шта мислиш да идемо на трчање?”

Помислио сам да имам ноћну мору, посебно када сам трепнуо и угледао лудака како скакуће по мојој соби у широкој тренерци.

„Како би било да трчимо око нашег блока?”, упитао је тата.

„Ти иди, а онда ми касније испричај како је било. Много касније”, додао сам приљубивши се уз јастук. „Пробај да тихо изађеш, хоћеш ли?”

„Ма, хајде, Луисе, биће забавно.”

„Неће, веруј ми”, рекао сам.

Тата није имао намеру да одустане, све док нисам пристао. Онда је више играо него што је трчао око блока и узвикивао: „Хеј, зар није дивно устати са шевама и бити на свежем ваздуху!” У ствари, било је магловито и веома хладно. „Луисе, морамо ово да радимо свакога јутра.”

Након што је ово рекао, нисам могао да престанем да се јежим.

„Хајде сада, тркаћу се са тобом”, тата је изненада рекао и пре него што сам био свестан тога, трка је почела.

Ма колико се шепурио, тата није тако брзо трчао. Врло лако сам га прстигао и при том сам могао да чујем како дахће иза мене као чајник који ће сваког тренутка експлодирати.

Скоро да смо стигли до куће када су звуци које је тата производио постали узнемирујуће гласни. Давао је буквално све од себе и заиста је желео да победи. Мени то ништа није значило, али њему је, некако, било веома важно.

Зато сам успорио, мало се спотакао и пустио тату да прође поред мене тетурајући се.

„Луисе, шта би?“, борио се за ваздух.

„Тата, ти си једноставно превише брз за мене“, рекао сам.

„Ха, ха“, рекао је он тријумфално. „Још увек сам добар.“ Испружио је руку високо како бисмо бацили коску један другоме, али се у том тренутку срушио.

„Хеј, тата...“

„Није ништа, добро сам“, инсистирао је, подижући се на ноге. „То је само моје колена. Некад откаже и управо се то сада десило. Можеш ли...?“

„Наслони се на мене, тата.“

Тата је храмао, па смо до куће стигли брзином корњаче.

8.30 увече

Нешто чудно се осећало у ваздуху.

Само што је Елиот отишао на спавање, мама је рекла: „Током целог викенда намеравамо нешто да те питамо. Када сте се ти и Руп поздравили песницом о песницу, он је нешто рекао...“

„Кул, мали“, одмах сам рекао.

И мама и тата су поновили ову реч.

„А шта то тачно значи?“, питала је мама.

„То значи ти си супер.“

„Баш интересантно“, рекла је мама.

„Изузетно“, сложио се тата. „А да ли бисмо ми могли“, стидљиво се насмејао, „да ли бисмо ми могли сада то мало да вежбамо са тобом – чисто да бисмо знали.“

Скоро да сам се недељу дана после овога смејао. Они су били сувише близу геријатрији да би се поздрављали песницом о песницу. Ипак, нисам хтео то да потенцирам јер нисам тако ситничав.

Зато сам пустио тату да проба са мном поздрав песницом о песницу. После његовог првог покушаја, устукнуо сам и рекао: „Не, не, тата, немој да удараш у мој зглоб као да се спремаш за велику тучу. Буди мало нежнији и суптилнији, овако.“

Мама и тата су ме стварно пажљиво посматрали, а онда су још неколико пута увежбавали поздрав песницама.

„Е, сада је добро“, рекао сам.

Онда је мама питала: „А шта је са речи у-в-р-н-у-у-т-о. Да ли је и даље користиш?“

„Да, али не тако како је ти изговараш, мама, тако развучено. Не, мораш да изговараш веома брзо, ево овако.“ Онда сам демонстрирао.

„Уврнуто“, рекла је мама.

„Може боље“, рекао сам.

„Уврнуто“, рекао је тата.

„Одлично“, рекао сам.

Тата је блистао од задовољства.

„А зар не постоји неки мали покрет који урадиш док изговараш реч уврнуто?“, питала је мама.

Нацерио сам се. „Постоји, свакако. Хајде да урадимо. Желим да обоје продрмате руке као да хоћете да отресете воду са њих.“

Из више разлога није било у реду да посматрам своје родитеље како изговарају реч „уврнуто“ уз све то гестикулирање. Међутим, завесе на прозорима су биле спуштене – а притом, они су заиста уживали.

Из овога ништа лоше не може да се изроди, зар не?